

РЕШЕНИЕ

№ 23487

гр. София, 08.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4610** по описа за **2025** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от „Данексо Рисайклинг“ ООД, представлявано от П. В. /управител/ чрез адв. П. Н. Д.-Н. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, адвокатско дружество „К., Д. и съдружници“ против Решение №1066 от 20.03.2025г на СРС, 7 състав, постановено по нахд №1249/2025г по описа на СРС.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивния съдебен акт, като постановен в нарушение на процесуалните правила, с което на касатора е нарушено правото на защита. Счита, че мотивите на съда, с които е потвърден електронния фиш са незаконосъобразни, тъй като СРС не се е съобразил с пороците, с които е издаден ЕФ, които са в нарушение на материалния закон и са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които не са отразени в решението на съда. Намира, че в ЕФ е налице неяснота относно това кое е санкционираното лице и относно извършеното нарушение. Иска се от съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да реши спора по същество като отмени наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба –Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, от когото са депозиран писмени бележки, оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила въззивното решение.

Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С Електронен фиш №0040899, издаден от СДВР, на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева, на основание чл.638, ал.4, вр.ал.1, т.2, вр. чл.461, т.1 от Кодекса за застраховането, за нарушаване на разпоредбата на чл.483, ал.1, т.1 от КЗ.

С обжалваното решение, СРС е потвърдил електронния фиш. За да постанови решението си, първоинстанционния съд се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК. Въз основа на тях е изяснил фактическата обстановка по делото, която се споделя изцяло и е обосновал правен извод, че при съставяне на ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения, същият съдържа всички реквизити, които са задължителни, за да е налице яснота защо и за какво е наказано санкционираното лице. Посочено е къде е заснет автомобила, както и кой е собственика на превозното средство, което е доказано от свидетелство за регистрация и от служебно прекратена регистрация. Приел е, че в посочената цифрова квалификация на деянието, която е отразена коректно в ЕФ е съответна на правното основание за налагане на наказанието. Според СРС безспорно е доказано нарушението от материална гледна точка, съобразно наличната по делото справка от гаранционния фонд и деянието е съставомерно по чл.638, ал.4 от КЗ. Изрично е отбелязал, че макар в описателната част да е допуснато евентуално нарушение на ЗДвП /доколкото е посочено ограничение на скоростта и процент толеранс, но не и скорост на движение на автомобила/, доколкото ясно и недвусмислено в описателната част на ЕФ е посочено като нарушение липсата на гражданска отговорност, чието нарушение е и цифрово отразено, не буди у жалбоподател каквото и да е съмнение за вмененото му нарушение, като допуснатата техническа грешка не пречи правото на защита на жалбоподател, в т.ч. да научи в какво го санкционират. Доколкото наказанието за нарушението е с точно определен в КЗ размер, съдът е намерил, че не може да редуцира същото и е потвърдил електронния фиш.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно вменената за нарушена разпоредба на чл.638, ал.4 от КЗ когато с автоматизирано техническо средство или система (АТСС) е установено управление на моторно превозно средство, за което няма сключен и действащ застрахователен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност", на собственика на моторното превозно средство се налага глобата или имуществената санкция по ал. 1.

Разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП урежда възможността установените и заснети с АТСС нарушения, за които не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, да се санкционират с електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител. В чл.638, ал.4, вр. ал.1, т.2 от КЗ не е предвидено налагане на административно наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки.

Обосновано и правилно е даденото от СРС съвместно тълкуване на двете норми, които уреждат възможност за установените с АТСС нарушения да се издава Електронен фиш, с който да се наложи санкция по чл.638, ал.4, вр. ал.1, т.2 от КЗ. Посочената в чл.189, ал.4 от ЗДвП възможност за налагане на „глоба“ с електронен фиш е приложима и за имуществените санкции съгласно чл.638, ал.4 от КЗ. Изрична е законодателната воля в чл.638, ал.4 от КЗ на собственика на МПС,

когато същият е юридическо лице, да се наложи имуществена санкция за нарушение, установено с АТСС. Неоснователни са доводите на касатора за невъзможност за налагане на имуществена санкция чрез ЕФ. В процесния случай нарушението е установено с техническо средство, чиято техническа годност се установява от доказателствата по делото. На установения собственик на МПС, който в случая е наказаното юридическо лице, правилно е наложена имуществената санкция по чл.638, ал.1, т.2 от КЗ, която е в законоустановен размер от 2000 лв., в какъвто смисъл е и съдебната практика приета с Решение № 538 от 26.04.2022 г. по а. н. д. № 350/2022 г. на Административен съд – Бургас, Решение № 21 от 01.02.2022 г. по а. н. д. № 139/2021 г. на Административен съд – Ямбол, Решение № № 100 от 07.10.2022 г. по а. н. д. № 99/2022 г. на Административен съд – Ловеч, Решение № 113 от 06.06.2022 г. по а. н. д. № 91/2022 г. на Административен съд – Шумен, Решение № 2173 от 31.03.2022 г. по адм. д. № 12713/2021 г. на АССГ и др.

Неоснователен е доводът на касатора за нарушение на формата по чл.189, ал.4 от ЗДвП. Противно на твърденията му, процесният ЕФ съдържа словесно описание на нарушението, сторено по начин, който не накърнява правото на защита на лицето да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение – установено е управление на МПС, регистрирано в Република България, което не е спряно от движение, за което собственикът не е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ (ГО). Освен визираното словесно описание на нарушението, детайлно са описани: мястото му на извършване, дата и точен час, регистрационния номер на МПС, неговия собственик, нарушените разпоредби, размера на санкцията, срока, сметката и начините за доброволното ѝ заплащане. Това описание на нарушението, освен, че отговаря на законовите изисквания, предоставя възможност на наказаното лице да разбере вида на вмененото му нарушение – управление на МПС без сключена задължителна застраховка „ГО“ и адекватно да организира защитата си срещу него, която е упражнена надлежно и своевременно. Не се споделят възраженията на касатор, че изложената в ЕФ фактическа обстановка навежда на смесване на два фактически състава, като половината от същата очевидно касае извършване на нарушение по ЗДвП, което не е установено, като поради това и липсва ясно и точно словесно описание на нарушението, което ограничава правото на защита на наказаното лице да разбере в какво се изразява обвинителната спрямо него теза. Правилно и обосновано СРС е приел, че макар в описателната част да е допуснато евентуално нарушение на ЗДвП /доколкото в него е посочено ограничение на скоростта и процент толеранс, но в същия не е записана скоростта на движение на автомобила/, доколкото ясно и недвусмислено по-надолу в описателната част на ЕФ е посочено като нарушение липсата на гражданска отговорност, чието нарушение е и цифрово отразено, то не буди у касатор каквото и да е съмнение за вмененото му нарушение. Касае се до допусната техническа грешка, която не пречатства правото на защита на касатор, в т.ч. и да научи в какво го санкционират. Правилно СРС не е споделил възражението на жалбоподател, че не се установява по безспорен и категоричен начин кое е санкционираното лице, тъй като в разписката за връчване на фиша е записано ЕГН на управителя, както и че със същия му се налага глоба в размер на 2000лв за нарушение на ЗДвП. В атакувания пред СРС ел.фиш изрично е посочено, че санкционираното лице е дружеството жалбоподател със съответно ЕИК, а разписката логично да е полчена от физическо лице с посочен ЕГН на представителя на дружеството или упълномощено от него лице, какъвто е и настоящия случай в първата хипотеза.

Обосновано СРС е приел, че доказателствената съвкупност по делото навежда на категоричен и несъмнен извод за доказаност на нарушението по чл.483, ал.1, т.1 от КЗ, вр. чл.638, ал.4, вр. ал.1, т.2 и чл.461, т.1 от КЗ – управление на МПС без задължителната по чл.461, т.1 от КЗ застраховка

„ГО“. За собственика на всяко МПС е ноторно известно задължението му да има сключена застраховка "ГО". Следва да се съобрази целта на императивното задължение за наличие на застраховка "ГО", която е в защита не само на конкретния нарушител при евентуална щета, но най-вече на самите пострадали субекти, като гарантира репарирание на вредите. Допускането да се движат МПС в противоречие на посочената норма, не само накърнява обществените интереси, но и разкрива от страна на собственика на автомобила крайно незачитане на тези интереси и погазване на правилата, което е недопустимо.

Предвид всичко изложено настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Не са налице релевираните в касационната жалба касационни основания за отмяната му, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал.4 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лева, изрично поискано в депозираното становище.

Водим от горното, Административен съд-София-град, XV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1066/20.03.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав, постановено по нахд № 1249/2025г.

ОСЪЖДА „Дансеко Рисайклинг“ ООД с ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.